

2 maart 2022

In deze veertigdagentijd willen we het hebben over echte verbinding tussen mensen, niet alleen fysiek, maar als familieleden die wereldwijd samenwonen in een huis, als schepselen van God.

De puzzelstukken van onze affiche voor de veertigdagentijd drukken dat mooi uit. Elk stukje heeft zijn eigen vorm en kleur, en toch past het in het geheel. Meer nog, geen ander stukje past op die plaats: uniciteit in verbondenheid is een van de wegwijzers van het vormingsconcept van Katholiek Onderwijs Vlaanderen.

De wereld moet je niet altijd mijnenver weg gaan zoeken, hij is er in onze omgeving, als we maar willen zien dat er kansen op verbinding te over zijn.

ERVAREN DAT ER NET EEN KRACHT ZIT IN WAT KWETSBAAR IS 40 DAGEN en DE KRACHT VAN VERBINDEN

Onze katholieke dialoogorganisatie nodigt
-vanuit haar verbondenheid met een katholieke dialoogkerk-
ook jou uit
om in te zetten
op een *drievoudige* VERBONDENHEID
tijdens de veertigdagentijd.

VERBONDENDENHEID met de ANDER(E).
VERBONDENHEID met de SCHEPPING.
VERBONDENHEID met DE MENS DIE IK BEN.

I VERBONDENDENHEID met de ANDER(E).
Daarin ligt een eerste actieveld.

Onze agenda, ons bord en onze portefeuille zijn doorgaans zelden écht leeg.

Aalmoezen geven,
gerechtigheid beoefenen,
niet alles voor jezelf houden,
aan je zus/broer geven waar zij/hij recht op heeft.
Hier situeert zich Broederlijk Delen en de hele christelijke caritas.
We worden opgeroepen om onze verantwoordelijkheid op te nemen
tegenover onze broers en zussen in het Zuiden.
En vergeet ook je zus en broer hier niet:
de mens die je vraagt
-van aangezicht tot aangezicht-
om (wat) steun, (wat) tijd, (wat) betrokkenheid.
Aandacht voor de verbondenheid, de relatie met je mede-mens.

Niet het passieve naaste zijn, maar het actieve naaste worden is voor Jezus belangrijk.

Misschien kan je letterlijk wat *copain* voor die medemens worden?
Solidariteit.
In hoeverre mag een ander delen in mijn bezit?

II VERBONDENHEID met de SCHEPPING.

Het wagen met minder 'hebben', om ruimte vrij te maken voor meer 'zijn'.

Een christen heeft een in-grijp-taak in deze wereld.

Onszelf in vraag durven stellen
hoe we ons vastklampen aan wat de wereld ons allemaal biedt?
Om ons gemeenschappelijk huis – deze aarde –
meer levenskansen, meer overlevingskansen te geven.

De opwarming van de aarde,
de vervuiling van lucht, water en grond,
de dalende grondstoffenvoorraden.
We komen tot het besef dat deze aarde
niet bestand is voor alle dolle avonturen
die de mensen zich bedenken.

Wij mensen, zijn één grote familie.
Met respect voor ieders eigenheid
bouwen we samen aan ons huis,
een gezonde planeet
die aan alle mensen recht doet.

Werken aan een 'cultuur van onderbreking' en van 'ecologische bekering'.

De aarde biedt voldoende voor ieders behoefte, maar niet voor ieders hebzucht.

Soberheid.

Doe ik mee met consuminderen?

III VERBONDENHEID met DE MENS DIE IK BEN.

Het loslaten van al wat verhindert om écht mezelf te zijn/worden.

Tijd 'nemen' om niet aan jezelf voorbij te lopen.

Op zoek gaan om zo dicht mogelijk
bij de kern van je persoon en je persoonlijkheid te komen.
'In onszelf' zijn, 'in onszelf' wonen.
In de kracht van 'je diepere ik' gaan staan.
Het verhaal van je ziel, je wezenskern, je diepste zelf inluisteren:
wat leeft in je hart, in je hoofd, in je buik.
Voelen hoe je onzekerheid de weg is van alle mogelijkheden.
Afdalen in jezelf: je wezenskern voelen ademen.
Levensperspectief ontdekken.

Misschien (door meditatie of in gebed) ook beseffen
dat niet alles uit eigen koker of eigen initiatief moet komen:

God laten verhalen,
Hem vragen,
niet aarzelen om bij Hem aan te dringen.
Hij die zich laat noemen: 'Ik-zal-er-zijn',
'Ik die er altijd ben', zal er ook zijn voor jou.

Elke ommekeer vraagt eerst contemplatie en dan actie.

Tijd voor een selfie van de ziel.

Stilte. (Spiritualiteit)

Wat is de basis van mijn leven?

|||| Misschien kunnen we het écht eens doen:
ieder op onze manier
-maar toch verbonden samen-.

Aan de slag gaan
met solidariteit, soberheid en stilte.
En ondertussen doen ...

... alsof de liefde al gewonnen heeft.

Zo willen we 40 dagen zoeken te leven.
We zullen ervaren *dat er net een kracht zit in wat kwetsbaar is.*

Zes weken bereiden we ons voor
op het hoogfeest van Pasen.

Onze aandacht gaat
in deze periode naar:
inkeer of verstillings,
soberheid,
verzoening of herstel van relaties,
en solidariteit.
Broederlijk Delen helpt ons daarbij.
Die solidariteit is ingebed in
wereldwijde verbondenheid.
De aarde is
ons gemeenschappelijk huis.
Wij, mensen, zijn één grote familie.
Mensen uit de verste landen
komen zeer dichtbij
dankzij de mondialisering en de migratie.
Via onze computer communiceren we
vlot met de andere kant van de wereld.
En vaak wonen mensen uit andere culturen
naast de deur, in onze stad of onze straat.
Met respect voor ieders eigenheid
bouwen we samen aan ons huis,
een gezonde planeet
die alle mensen recht doet.

Wereldwijd verbonden:
noord raakt zuid
oost ontmoet west
en vice versa.
De andere kant van de wereld
is nooit veraf
ook niet in eigen stad en straat.

In beelden van onrecht
in verhalen vol hoop
herkennen we elkaar
begrijpen we elkaar
delen we dezelfde dromen.

Uniformiteit is vaal en saai.
Hoe meer tinten, hoe meer nuances
hoe diverser, hoe meer kans op verband
hoe kleurrijker, hoe harmonieuzer
samen thuis in één wereld.
Kathleen Boedt

De vasten: ramadan van de christenen?

Op Aswoensdag begint voor de christenen de veertigdagedagentijd, vaak de "vasten" genoemd. Deze liturgische periode wint geleidelijk opnieuw aan belang bij de christenen. Ook in de media. De zichtbare aanwezigheid van de islam in onze landen, en dus ook van de ramadan, is hier zeker niet vreemd aan.

Vaak worden vasten en ramadan als min of meer identiek voorgesteld. Toch is hun betekenis erg verschillend.

Ze hebben weliswaar punten gemeen: het is een periode van vasten, gebed, solidariteit en, ten gronde, van bekering en terugkeer tot God.

Maar hun betekenis is heel verschillend. De veertigdagentijd is een voorbereiding van het Paasfeest en herdenking van de 40 jaar die de Hebreëen in de woestijn hebben doorgebracht en de veertig dagen van Jezus in de woestijn. De ramadan is noch de voorbereiding van een feest, noch de herdenking van een gebeurtenis. De ramadan is een maand van vasten, zonder meer.

Komt daarbij dat de het soort vasten heel verschillend is. Voor de christenen was het vasten in de strikte zin van het woord vroeger heel belangrijk. Vandaag veel minder. De nadruk ligt in de eerste plaats op de inwendige bekering en op de solidariteit.

De moslims vasten op een heel strikte wijze. Voor hen is het een van de belangrijkste manieren om hun toebehoren tot de moslimgemeenschap en hun trouw aan de wet van God vorm te geven.

<http://nikolaassintobin.blogspot.com/2019/03/de-vasten-ramadan-van-de-christenen.html>

Drie tradities uit de joodse samenleving worden christenen aangereikt.

1. De gift, de aalmoes, het delen. Stille gevers hebben als enige verdienste dat de Vader van het leven het gezien heeft. De beloning vertaalt zich in verbondenheid.
2. Het gebed. In de stilte van je binnenkamer hoor je de Stem die tot je spreekt. We beluisteren/lezen het verhaal van de Joods-Bijbelse-christelijke traditie.
3. De vasten. Tegen de gangbare gewoontes in, roept Jezus op om ook het vasten, net als het delen en het bidden niet voor het oog van een ander te doen.

We delen gebed, vasten en solidariteit. Als we dat volhouden en verbinden met een duurzame levensstijl, begint de vernieuwing van de wereld, in eenklank met de Schepper van al wat bestaat.

In de liturgie van Aswoensdag worden de aanwezigen niet met broeders en zusters aangesproken, maar met 'mens'. Iets om bij stil te staan. Vóór we broeders en zusters zijn, zijn we allereerst mens en sterfelijk: gras dat vergaat, niet minder - niet meer. En toch, as is niet louter een symbool van eindigheid en vernietiging, as stimuleert de vruchtbaarheid van de aarde. Uit sterfelijkheid wordt nieuw leven geboren, uit inkeer groeit inzicht én uitzicht, onze broosheid is ook onze sterkte. Bestrooien met as maakt ons bewust van onze sterfelijkheid en helpt ons beter te leven: voorzichtiger, liefdevoller en trouwer tegenover alle leven op onze weg. "Mens, van stof en as ben jij gemaakt, tot stof en as zul je weerkeren".

Dat gezegend is deze periode van minderen en loslaten.
Dat gezegend is de aarde die je draagt,
de weg die je leidt, de einder die je wenkt.
Dat je rennen, wandelen wordt, je prestatiezucht, genieten mag worden.
Dat je huis meer een thuis wordt en de banden sterker.
Dat je tijd mag vinden om stil te staan bij wat en wie je draagt.
Dat je in verbondenheid met je ziel en met respect voor je lichaam mag leven.
Dat je onderweg oog en hart mag hebben voor de natuur die je omringt,
voor de vriendschap die je ontvangt en voor alle kansen die mensen je bieden.
Dat je zintuigen je thuisbrengen bij God en bij mensen.
Leef in vrede.